

НЕДЕЉА 24. ПО ДУХОВИМА

свети Павле Исповедник, преп. Варлаам Хутински
Лк. 8, 40 - 56, зч. 39; Еф. 2, 14 - 22; зч. 221

што нећемо наћи нигде, ни у једној религији, а ми то не користимо. Господ је на земљу донео благу вест, како од грешника постају свет. Он је сам показао овај пут. Овај је пут веома компликован и тежак, зато га је Господ и назвао уским путем, али он ипак постоји и уколико не желимо ићи њиме, једноставно узалуд идемо у цркву. Наше иђење у цркву нема никаквог смисла уколико не долази до моралног преображаја, уколико свакога дана не постајемо бољи, чистији, светији.

Ето чему треба да стремимо. А ми стремимо томе да у нашем животу све буде добро. Стремимо чисто спољашњем благостању: да нас ништа не боли, да нас нико не увреди, да имамо довољно новаца, да би нас сви сажаљевали, волели и прихватили, да идемо у госте, да би нам живот био узбудљив и интересантан. Али, зар је Господ пролио Своју Крв да би ми безбрижно проводили време? Свакако да не. Хришћанство захтева подвиг. У Цркви је обичај да око врата носимо крст. И на храму је крст, унутра где год да погледаш – свуда крст. Ово нам напомиње шта је уствари хришћанство. Хришћанство је распеће, проливање крви, а ми желимо културан, безбрижан живот, да нам све буде потаман. Ово је веома мучно, а ми не желимо да страдамо. Зато је наше хришћанство попут балона, попут мехура од сапунице. Ничиме се не разликује од самодовољнога баптизма, нити од глупог јеховизма, нити од занешањачког пентикосталства. Јер, уколико нема брбе са грехом, односно онога што је смисао Православља, значи да ни истинско

Православље не постоји у нашем животу. И у јутарњем и у вечерњем правилу има тако много моли-тава у којима се говори о покајању, о промени живота. Али због тога што их просто механички ишчитавамо, ове речи за нас не постају молитве. Зато и не долази до преображаја. Зато је безусловно потребно да се молимо од свег срца, да у молитву унесемо и ум и вољу и жељу, да заиста желимо да испу-нимо све што је тамо написано и да исправимо своју душу на тај начин. Када Господ види нашу жељу рећи ће нам: иди с миром, вера твоја спасла те је. Јуче си био гори од скота, а данас ћеш бити човек – већ данас, уколико то само зажелиш из дубине душе.

Уколико се помолиш из дубине душе, Господ ће све дати. Зато што уколико он види да се човек искрено моли, а не да просто испуњава некакву дужност ишчитавајући одређен број речи; да човек жели, али не на речима: „ох, опрости, нећу више“, а сутра да чини то исто, већ да заиста жели да се исправи, Господ му одмах помаже. Ето нам примера. Да ли су се они исцелили? Да, исцелили су се. И после њих се већ исцелило на милионе људи. Да се они нису исцелили, нико не би ни долазио у Цркву. Зашто у недељу ујутро ићи негде у храм, зар није боље спавати у постељи? Али људи ипак долазе – значи да им Господ помаже. Јасна је ствар да на суви извор нико не долази на воду. Ето, на крају и ми требамо да искористимо ову милост Божју. И данашње јеванђеље нас учи управо томе. Амин.

Храм у част Возвижења Часнога Крста, 19. новембра, 1989. г.

Протојереј Димитрије Смирнов

ИЗ БЕСЕДЕ НА 24. НЕДЕЉУ ПО ДУХОВИМА

Ова Јеванђељска благовест показује на који начин можемо задобити исцељење од наших болести. У Јеванђељу се говори о телесној болести: о исцрпљујућем крвоточењу – како је речено, жена је све своје имање потрошила на лекаре и ништа јој није помогло; и о васкрсењу оних који су већ умрли. Али ево ми смо овде сви крвоточиви: Наша душа крвари јер је пуна греха и болести. Још је и добро уколико ми у себи видимо ове болести, али много тога и не видимо. У тој мери смо се сродили с грехом да више не знамо где је грех, а где наша бесмртна душа. Некима је душа потпуно мртва, а они то не осећају – човек се напреже да гледа у своју душу и не види тамо грехе. Питаш га: „Какве грехове имаш на савести?“, а он слеже раменима и каже: „Никакве“. Ово није потврда да грехова нема, већ да је његова душа мртва. Уколико парализованог човека убоду иглом и кажу: „Осећаш ли шта?“ он одговара: „не, ништа не осећам“, јер је његово тело обамрло. Исто тако и душа мо-

же обамрти и ништа не осећати.

И ето, Господ је исцелио болесну и васкрсао умрлу. Ове две епизоде следују једна за другом, и у суштини у њима се говори о исто-ме: о томе да свако од нас може да се исцели и да васкрсне, само уколико то истински зажели. А да би се то остварило, треба чврсто веровати да су васкрсење и исцељење могући. И Јеванђеље нас уверава у то. Било је на милионе таквих случајева и они се свакодневно понављају: човек долази у храм, сав изранављен, болестан од греха, умрле душе, а реч Божја се дотакне његовог срца и његова савест се буди. И уколико је сам човек не ућутка, савест почиње да га преображава. Она му говори: срамота је тако поступати, није добро, идеш против Бога, против самога себе. И тада човек већ почиње да поступа, не по својим жељама, него по савести. Тада њен глас почиње да одзвања све јаче и јаче, и човек почиње да у себи види све више и више грехова. Многи се чак и чуде:

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

док нису ишли у цркву као да су били бољи, а када су почели да иду постали су гори. Не, није тако. Једноставно, раније у себи ниси видео грехове, а сада видиш, и то све више и више. Зар сви они који више виде, постају све више слепи? Свакако да не.

Јаир и болесна жена су пали пред Исусове ноге. Шта то значи? Значи да су се смирили пред њим и молили га из све дубине своје вере. Жена чак није ни молила, већ само веровала да уколико Га се дотакне, оздравиће. Господ је свакако осетио ову њену веру и зато рекао: „Вера твоја спасла те је, иди с миром“. Уколико и ми будемо на овај начин припадали Богу, смиравајући се пред њим и молећи га са чврстом вером: Господе, очисти ме од грехова – Господ нас може исцелити од грехова.

Често човек који редовно иде у храм почиње да се каје за једне те исте грехове. Зашто се ово дешава? Зашто се не догађа исправљање човека? Шта се променило? Можда је Јаир био мање грешан него ми? Не, он је био исти такав грешник. Можда се Христос изменио? Можда је Бог постао другачији? Не! У писму је речено: „Исус Христос је исти јуче, данас и у векове“. Бог се није променио. А шта се променило? У чему је разлика између нас и Јаира или ове болесне жене? Они су хтели да се ослободе: једна од болести, а други је желео да избави своју кћер од смрти, док ми не желимо да се избавимо од грехова, не желимо да се избавимо од вечне смрти. Ако тако можемо да кажемо – ми пљујемо по својој души.

Ми, например, добро знамо шта је штетно по нашу душу – и то не

зато што нам је баћушка то рекао, већ по савести и по последицама које грех оставља на нашу душу. Све ми знамо, али ипак, Царство Небеско и духовни живот су нам тако непознати, а грех тако привлачан, да нам је ближи и слађи. Зато се ми умом кајемо, схватајући да је то што чинимо грешно, зло, лоше, а на самом делу нема жеље да се избавимо од греха. Зато се и не избављамо. Не зато што Бог одуговлачи, што не жели да нас очисти. Господ жели да се сваки човек спасе, да од скота постане човек, али уколико сам човек то не жели, уколико он проводи скотски живот, тада Бог не може да човека измени силом. То треба да буде обострано дело, мора да постоји човекова жеља и тада ће већ доћи помоћ Божја.

Наша се воља никако не бори са грехом, никако не жели да остави грех и сва је ствар у томе. Зато ми сами себи опраштамо, сами себи олакшавамо, сами себи снисходимо. Нисмо у стању да греху кажемо „не“. Зар нам није досадило да на исповести годинама понављамо једно те исто? А уколико би свако од нас откривши неки грех у себи, свако јутро, док почиње да чита правило, или након њега, падао на колена пред икону и молио: „Господе, желим да се ослободим овога, помози ми, искрено те молим, мрзим тај грех“, Господ би нас избавио и од злобе и од зависти и од гневљивости и осуде и од свих грехова од којих је саткана наша душа. Али пошто ми тако волимо да осуђујемо и да се преуносимо, волимо сујету и празнословље, волимо да пројављујемо своју вољу и да у својој глави држимо свакакве нечисте мисли и да се њима насла-

ђујемо онда нам ово пристрашће према греху, ова љубав према њему и не допуштају да се избавимо од њега. Зато ми и годинама болујемо и уопште не желимо да се исцелимо.

Јеванђеље које смо данас читали носи нам поруку да је исцељење од греха могуће. Треба Га непрекидно молити, јер сву дубину грехова нико не може знати, само Господ Бог и ми сами. И уколико пред Богом паднемо у пепео и молимо: Господе, исцели! И након такве ватрене молитве Га додирнемо, приђемо да се причестимо, Господ ће нас исцелити својом благодаћу. А уколико не будемо имали такву молитву, причешће ће нам бити на суд и на осуду.

Који је поента да ми само набрајамо грехе: грешан сам у томе и томе... То није покајање, то је само набрајање. Покајање је када човек одбацује грех од себе и тада га благодат Божја уништава. А уколико ми просто само именујемо грех, онда он ипак остаје са нама. Зато и апостол Павле говори: „Зато су многи од вас немоћни и болесни и много их умире“. Зато што се причешћујемо недостојно, без покајања.

А неки кажу: па грешан сам у свему, али ништа посебно. И такви прилазе чаши. И шта се дешава? Да ли то користи њиховим душама? Не, имају чак и штету, јер савест бива сажежена. Ако човек почне да се причешћује без покајања, једноставно зато што је недеља или неки празник, он чак губи свест о томе зашто се причешћује. Зашто? Зар само да би се причестио? А уколико га свештеник не причести он бива увређен и то већ

постаје сведочанство да човек нема ни смирења ни свести о томе чему се намерио да приступи. Просто је створио себи навику да се причешћује, а нема никаквог духовног узаостања. Напротив. Све дубље и дубље се погружава у дубину ада.

Симеон Нови Богослов таквима говори: На земљи ти се причешћујеш, али на Небу не. У човеку се не догађа сједињење са Богом. А и сви људи обичн чине тако: Иду тамо-амо по свету, живе, жене се, разводе, рађају децу, препиру се, зарађују новац, губе га, купују ма шта, сујетују, сујетују... а онда живот почиње да пропада. И када је човек већ сасвим уништен и када заправо нема где да оде, он долази у храм и говори: "Господе помагај"! Господ ће свакако помоћи, уколико овај вапај иде из дубине душе, ако заиста јесте жеља, а не: "можда ће ми помоћи". Ако заиста постоји силна жеља, ако човек заиста припада Богу, Милостиви Господ жели свакоме да помогне. А уколико нема жеље, питање је зашто уопште ићи у храм? Јер Господ није основао Цркву само због тога да би смо крстили децу, опојали покојнике, венчавали се и давали имена за помињање. Али ни једна религија осим православног хришћанства не даје човеку могућност да се сједини са Богом.

Нама је дата ова могућност, а до сједињења не долази. Чиме се ми онда разликујемо од муслимана? Ничим! Каква нам је вера? Испада да је попут муслиманске: испуњавамо некакве прописе, а нема живе свезе са Богом. А то што ми имамо, јесте непроцењиво богатство! Господ нам даје могућност да се ицелимо, да се преобразимо,